

[Glønborg]

ret til at eksistere. Det ligger også klart i initiativet, at det palæstinensiske folk skal anerkendes som et folk, der har ret til at leve i området på tilsvarende måde, som israelerne har ret til at leve i området.

Til sidst vil jeg gerne pege på et forhold, som ofte overses i debatten, nemlig at staten Jordan med kong Hussein i spidsen sidder med en af de vigtigste nøgler til en fredsordning. Da den jordanske befolkning overvejende er palæstinensisk, er det en illusion at tro, at en fredsordning kan etableres uden Jordans aktive medvirken. Men hidtil har kong Hussein med stor dygtighed formået at smyge sig uden om sit medansvar, og derfor må vi klart i de initiativer, som tages fra dansk side, pege på, at Jordan har en stor del af ansvaret for de manglende fremskridt.

Jeg tror, at den dagsorden, vi nu vedtager her, vil have en positiv virkning på fredsbestræbelserne i Mellemøsten til gavn for alle de mennesker, som lider dernede, og derfor vil jeg gerne give den min fulde tilslutning.

Jørgen Tved (FK):

Fælles Kurs har allerede et par gange i 1988 forsøgt at få en debat om og en afklaring af Danmarks muligheder for at få en anstændig udvikling i hele det område, hvoraf staten Israel vel kun er en del. Vi har taget afstand fra de overgreb, som den israelske nation har påført det palæstinensiske folk, og vi har forsøgt gennem nogle spørgsmål her i salen at presse regeringen til at tage et initiativ, der over for israelerne kunne anskueliggøre, at anstændige mennesker i Danmark under ingen omstændigheder kunne godtage de overgreb, vi var vidner til.

Jeg kunne citere et uhyre intelligent menneske, medlem af forsamlingen her, ved at henvise til Folketingstidende 1987-88, sp. 6185, der den 10. februar 1988 spurgte udenrigsministeren, »om der skal et beslutningsforslag til her i Folketinget, for regeringen vågner op.«

Nu er der så kommet en forespørgselsdebat, som vi hilser meget velkommen. Vi gør det med så meget større grund, som de opfordringer, vi fik i februar måned, januar måned, fra udenrigsministeren, om, at vi skulle se tiden lidt an, blot var henstillinger om, at vi nu skulle passe os selv og tie stille, så skulle israelerne nok på en eller anden måde få tævet palæstinenserne på plads.

Siden har forholdene udviklet sig yderligere, og nu er vi altså i en situation, hvor et meget stort flertal i Folketinget er enig om at slutte op om at henstille til de stridende om, at man afholder en konference, der på en eller anden måde kan få bragt en løsning i stand.

Vi betragter ikke palæstinenserens kamp som terrorhandlinger eller terrorisme; vi betragter den som frihedskamp, og vi vil have lov til at sammenligne den med noget af det, der skete i vores land i perioden 1940-45. Når jeg læser aviserne fra den periode, oplever jeg, at drab på stikkere opfattedes og blev beskrevet som terrorhandlinger, og når der blev begået jernbanesabotage, var det grove terrorhandlinger, og sådan kunne man blive ved.

Når der derfor her i dag er spurgt, om vi mener, der er to slags mennesker, er svaret for vores vedkommende: Ja, der er to slags mennesker. Der er de undertrykte og dem, der undertrykker; der er de besejrede, og der er sejrherrene; der er udbytterne og dem, der bliver udbyttet. Sådan er det i vores verden: der er to slags mennesker.

I dag må man sætte et stort spørgsmålstegn ved, om oprettelsen af staten Israel var en fornuftig handling. Den skete på baggrund af nazismens systematiske udryddelse af det jødiske folkeslag, men den skete måske mere på grund af dårlig samvittighed i Europa end på grund af fornuft, for man løser nok ikke et undertrykt eller et forfulgt folkeslags ret til at eksistere ved at sparke nogle andre mennesker ud fra de områder, hvor de har boet i århundreder, og det var situationen.

Når nogle i dag taler om, at vi først i de sidste fire måneder er blevet opmærksom på uroligheder, vil jeg gøre opmærksom på, at frihedskampen og etableringen af flygtningelejrene faktisk påbegyndtes i 1948, og at frihedskampen i de besatte områder – og jeg taler om alle de besatte områder – tog sin begyndelse for 20 år siden. Derfor er det lidt af en tilsnigelse, når nogle først har opdaget, at denne frihedskamp, der kommer til udtryk ved demonstrationer og ved, at folk kæmper med de muligheder, de har – og det kan være sten eller demonstrationer, som vi har oplevet det på fjernsynsskærmene – først er begyndt i den allerseneste periode. Det er ikke rigtigt. De, der ville, havde informationer om denne frihedskamp, der har varet i mere end 20 år.